

**КРИСТИН ЮРУКОВА
ОТПЕЧАТЪЦИ ОТ
АХИЛЕСОВА ПЕТА**

chitanka.info

*Борецията се с живота е точно такъв,
какъвто трябва да бъде войникът
на собствената си съдба —
железни лакти и глава,
единственото продължение
на ръката му е копието.
Унищожението е признак на мъжественост.*

*Представата му за щастие —
бойно поле, покрито с трупове,
до един повалени от него.*

*Само че както марширува
като повелител на битките,
се спъва в нещо меко и податливо,
в една от жертвите си,
в едно пронизано и изпразнено
от живот тяло като толкова други.*

*Спъва се в него и вече
не може да продължи нататък,
за нищо на света
не би се отделил вече от него,
ако ще и най-великите победи
в най-грандиозните битки
да му предстоят. Погледът му
не може да се откъсне от лицето,
което няма нищо общо
с лицата на робините в шатрата му.*

*Мускулите на войника са
още напрегнати за движение напред,
но нозете му са вече вързани
от косите на мъртвата Пентелизея.*

Към въоръжените му ръце
безпомощно е протегнало връхче
зърното на единствената ѝ гърда.
Откровението на прекършено цвете,
потрепването на тичинките,
излъчващи непоносимо сгъстената сладост
на последните капки нектар-живот.

Непримиримият блясък
в мъртвите ѝ зеници
продължава да оказва съпротива
срещу вълните нежност,
които покосяват краката му.
Той се вижда в ужаса
на изоставеността си,
току-що е открил любимата
от гладните си войнишки сънища,
току-що се е влюбил за пръв път —
в убитата от него.

След безбройните убийства
копие то му се е насочило
към самия него. Душата му кърви.

Защо трябваше да завладява света,
за да я загуби? Защо изследваше
пространството с копие то си, а не с чувствата си?

Беше ли страх, а не смелост това,
което движеше ръката му с копие то?
Страхът от капката смъртност
в безсмъртното му тяло?

Бойното поле бе единственото място,
където можеха да се срещнат
войникът и амазонката,
единственото място,

*където се кръстосват
съдбите на бойните врагове.*

*Отчаянието го прегазва като бойна кола:
Бъдещето ми ще е без нея,
значи нямам бъдеще.*

*С железния си шлем
той стърчи самотно
като хищна птица до нея.*

*Те двамата толкова си приличат в този момент!
Същият шлем, същите копия и стрели,
същият копнеж за грабеж и победа.*

*С настръхнала коса и кожа
той си задава въпроса:
Тя не се ли бе спуснала към мене,
за да съблече въоръжението ми
и да спре бойните ми викове с целувка?*

*Той чувства как
с всяко негово вдишване
красотата ѝ се приближава към него
и става все по-заплашителна,
един капан, от който няма измъкване.*

*Тази смърт е стъпка по пътя
към самоубийството му.*

*Делът му в смъртта ѝ,
делът ѝ в бъдещата му смърт
са интимността, която ги свързва
толкова силно като любовта —
те си принадлежат завинаги.*

Каквото и по-нататък да се случи,

*Ахил няма да излезе никога
от тази омагьосана сцена.*

*Небето над бойното поле
е черно от сенките на отлетелите надежди
надеждите на победителите,
надеждите на победените.
Замахът на крилете им
измерва празнотата в гръдта му.*

*Ризницата му се притиска
о ризницата ѝ като тяло о тяло.
Прегръдката им отменя за миг
окончателността на земните истини.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.